

“मीठे बच्चे- बुद्धिलाई यहाँ-वहाँ भट्काउनुको सट्टा घरमा बाबालाई याद गर, टाढा-टाढासम्म बुद्धिलाई लिएर जाऊ, यसलाई नै यादको यात्रा भनिन्छ।”

प्रश्न:- जो बच्चाहरू सच्चा दिलले बाबालाई याद गर्छन् उनीहरूको निशानी के हुन्छ?

उत्तर:- १. सच्चा दिलले याद गर्ने बच्चाहरूबाट कहिल्यै कुनै विकर्म हुन सक्दैन। उनीहरूद्वारा यस्तो कर्म हुँदैन जसबाट बाबाको ग्लानि होस्। उनको चाल-चलन साह्रै राम्रो हुन्छ। २. उनीहरू भोजन गर्दा पनि यादमा रहन्छन्। निद्रा पनि समयमा स्वतः खुल्छ। उनीहरू धेरै सहनशील, धेरै मीठा हुन्छन्। बाबा सँग कुनै पनि कुरा लुकाउँदैनन्।

गीत:- हाम्रो तीर्थ न्यारे है...

ओम् शान्ति। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। कसैले निराकार बाबालाई सम्झे, कसैले साकार बाबालाई सम्झे, कसैले माता-पितालाई सम्झे। यी माता-पिताले सम्झाए पनि माता अलग र पिता अलग हुन्छन्। यदि निराकारले सम्झाए भने पनि निराकार अलग, साकार अलग हुन्छन्। तर यो सम्झाउने बाबा हुनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरू नै जान्दछौ- लौकिक (जिस्मानी) तीर्थ र रूहानी तीर्थ छन्। ती लौकिक तीर्थ आधा कल्पका हुन्। यदि भन्छन्- जन्म-जन्मान्तर देखि यी चल्दै आएका हुन्, त्यस्तै फेरि यस्तो पनि सम्झिन्छन् सुरु देखि यी चल्छन्, अनादि हुन्। तर यस्तो त होइन, त्यसैले आधा कल्प देखि भनिन्छ। अहिले बाबा आएर यी तीर्थहरूको रहस्य सम्झाउनु भएको छ। मनमनाभव अर्थात् रूहानी तीर्थ। अवश्य आत्माहरूलाई नै सम्झाउनु हुन्छ र सम्झाउनेवाला हुनु हुन्छ परमपिता। अरू कसैले सम्झाउन सक्दैनन्। हरेक आ-आफ्ना धर्म स्थापकका तीर्थमा जान्छन्। यो पनि आधा कल्पको रीति-रिवाज हो। सबैले तीर्थ गर्छन् तर उनीहरूले कसैलाई सद्गति दिन सक्दैनन्। स्वयं नै घरी-घरी तीर्थहरूमा गइरहन्छन्। अमरनाथ, बद्रीनाथतिर वर्ष-वर्ष तीर्थ गर्न जान्छन् फेरि चारधाम गर्छन्। अहिले यो रूहानी तीर्थ केवल तिमी नै जान्दछौ। रूहानी सुप्रीम बाबाले सम्झाउनु भएको छ मनमनाभव, अरू लौकिक तीर्थ आदि सबै छोड, मलाई याद गर्नु भन्ने तिमी सच्चा-सच्चा स्वर्गमा जान्छौ। यात्रा अर्थात् आउनु-जानु। त्यो त अहिले हुन्छ। सत्ययुगमा यात्रा हुँदैन। तिमी सधैंको लागि स्वर्ग आश्रममा गएर बस्नेछौ। यहाँ त केवल नाम राखिदिन्छन्। वास्तवमा स्वर्ग आश्रम यहाँ हुँदैन। स्वर्ग आश्रम सत्ययुगलाई भनिन्छ। नर्कलाई यो अक्षर दिन सकिदैन। नर्कवासी नर्कमा नै रहन्छन्, स्वर्गवासी स्वर्गमा रहन्छन्। यहाँ त लौकिक आश्रम गएर फेरि फर्केर आउँछन्। यो बेहदका बाबाले सम्झाउनु हुन्छ। वास्तवमा सच्चा-सच्चा बेहदका गुरु त एकै हुनु हुन्छ। बेहदका बाबा पनि एक हुनु हुन्छ। हुन त भन्दछन् आगाखाँ गुरु, तर उनी कुनै गुरु होइनन्। सद्गतिदाता त होइनन् नि। यदि सत्गतिदाता भएका भए स्वयं नै गति सद्गतिमा जाने थिए। तिनीहरूलाई गुरु भनिदैन। यो त केवल नाम राखिदिएका हुन्। सिक्खहरू भन्दछन्- सतगुरु अकाल। वास्तवमा सत् श्री अकाल एकै परमात्मा हुनु हुन्छ जसलाई सतगुरु पनि भनिन्छ। उहाँले नै सद्गति गर्नुहुन्छ। इस्लामी, बौद्धी, वा ब्रह्मा आदि गर्न सक्दैनन्। हुन त भन्छन् गुरु ब्रह्मा, गुरु विष्णु। अब गुरु त ब्रह्मालाई भनिन्छ तर गुरु विष्णु, गुरु शंकर त हुन सक्दैनन्। गुरु ब्रह्माको नाम छ अवश्य। तर ब्रह्मा गुरुका पनि त गुरु होलान्। सत् श्री अकालका त फेरि कोही गुरु छैनन्। उहाँ एकै सतगुरु हुनु हुन्छ। केवल एक बाहेक बाँकी अरू कोही गुरु वा दार्शनिक वा आध्यात्मिक ज्ञान दिनेवाला

२०७५ कार्तिक ५ सोमबार २२-१०-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन छैनन्। बुद्ध आदि त आफ्नो पछाडि सबैलाई लिएर आउँछन्। उनलाई रजो तमोमा आउने पर्छ। उनीहरू कुनै सद्गतिको लागि आउँदैनन्। सद्गति दाता त एउटैको नाम प्रख्यात छ, जसलाई फेरि सर्वव्यापी भन्दछन्। फेरि गुरु बनाउने आवश्यकता नै के छ? हामी पनि गुरु, तिमी पनि गुरु, हामी पनि शिव, तिमी पनि शिव यसबाट त कसैको पेट भरिदैन। यो अवश्य हो, पवित्र छन् त्यसैले उनको मान हुन्छ, तर सद्गति दिन सक्दैनन्। उहाँ त एउटै हुनु हुन्छ, जसलाई सच्चा-सच्चा गुरु भनिन्छ। गुरु त अनेक प्रकारका छन्। सिकाउने उस्तादलाई पनि गुरु भनिन्छ। यहाँ पनि उस्ताद हुनु हुन्छ। माया सँग युद्ध गर्न सिकाउनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई त्रिकालदर्शीपनाको ज्ञान छ, जसबाट तिमी चक्रवर्ती बन्छौ। सृष्टि-चक्रलाई जो जान्दछ ऊ नै चक्रवर्ती राजा बन्छ। ड्रामाको चक्रलाई वा कल्पवृक्षको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्ने कुरा एउटै हो। चक्रको निशानी धेरै शास्त्रहरूमा पनि लेखिएको छ। दर्शनका पुस्तक बेग्लै हुन्छन्। पुस्तकहरू त धेरै प्रकारका हुन्छन्। यहाँ तिमीलाई कुनै पुस्तकको आवश्यकता छैन। तिमीलाई त बाबाले जे सिकाउनु हुन्छ त्यो सम्झनु छ। बाबाको सम्पत्तिमा त सबै बच्चाहरूको हक हुन्छ। तर स्वर्गमा त सबैलाई एकै प्रकारको सम्पत्ति हुँदैन। राजाई हुन्छ उनको जो बाबाको बने। बाबा भने, अलिकति पनि ज्ञान सुने भने पनि ती हकदार हुन्छन्, तर नम्बरवार। कहाँ विश्वको महाराजा, कहाँ प्रजा दास-दासीहरू। यो सारा राजधानी स्थापना भइरहेको छ। बाबाको बनेपछि स्वर्गको वर्सा त अवश्य मिल्छ। वर्सा त बाबाबाट मिल्छ। यो नयाँ कुरा भएकोले मनुष्यहरू बुझ्दैनन्। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ सत्ययुगमा विकार हुँदैन। माया नै छैन भने विकार कहाँबाट आउँछ? मायाको राज्य सुरु हुन्छ नै द्वापर देखि। यो हो रावणको ५ जंजीर, त्यहाँ यो हुँदैन। धेरै वाद-विवाद गर्नु हुँदैन। त्यो हो नै सम्पूर्ण निर्विकारी दुनियाँ। बाँकी बच्चा पैदा हुने, गद्दीमा बस्ने, महल आदि बनाउने रीति-रिवाज जो हुन्छ त्यो अवश्य रात्रै हुन्छ किनकि स्वर्ग हो।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! यस रूहानी यात्रामा तिमीले निरन्तर बुद्धियोग लगाउनु छ। यो धेरै सहज छ। भक्तिमार्गमा पनि बिहानै उठ्छन्। ज्ञानमार्गमा पनि बिहानै उठेर बाबालाई याद गर्नु पर्छ अन्य कुनै किताब आदि पढ्नुछैन। बाबा भन्नुहुन्छ— केवल मलाई याद गर किनकि अब साना-ठूला सबैको मृत्यु सामुने खडा छ। मर्ने समयमा भन्दछन्— भगवानलाई याद गर। अन्तकाल यदि भगवानलाई याद गरेनन् भने स्वर्गमा जान सक्दैनन्। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— मनमनाभव। यस देहलाई पनि याद गर्नुछैन। हामी आत्मा कलाकार हौं शिव बाबाको सन्तान हौं। लगातार यादमा रहनु छ। त्यसो त साना बच्चाहरूलाई भनिदैन— भगवानलाई याद गर। यहाँ त सबैलाई भन्नु पर्छ किनकि सबैलाई बाबाको पास जानु छ, बाबा सँग नै बुद्धियोग लगाउनु पर्छ। कसै सँग लडाइँ-झगडा गर्नुछैन। यो बडो नोकसानकारक छ। कसैले केही भनेमा नसुने झैं गर्नु पर्छ, सामना गर्नु हुँदैन, जसकारण लडाइँ होस्। हरेक कुरामा सहनशील पनि हुनु पर्छ। सम्झनु पनि छ— बाबा, बाबा पनि हुनु हुन्छ, धर्मराज पनि हुनु हुन्छ। केही कुरा छ भने तिमी बाबालाई रिपोर्ट गर। फेरि धर्मराजको पासमा पुगिहाल्छ र दण्डको भागी बन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म सुख दाता हुँ। दुःख अर्थात् दण्ड धर्मराजले दिन्छ। मलाई दण्ड दिने अधिकार छैन। मलाई सुनाऊ, दण्ड धर्मराजले दिन्छन्। बाबालाई सुनाउनाले हल्का हुन्छ किनकि यी फेरि पनि राइटहैण्ड हुन्। सतगुरुका निन्दकले स्थान पाउँदैन। कसको दोष छ? न्याय त धर्मराजले नै दिन्छन्। उनीबाट केही पनि लुक्न सक्दैन। भन्दछन्— ड्रामा अनुसार भूल गरौं, कल्प पहिले पनि गरेको थिएँ होला। तर यसको अर्थ यो पनि होइन भूल गर्दै रहनु छ। फेरि अभूल कसरी

२०७५ कार्तिक ५ सोमबार २२-१०-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन बन्छौ? भूल भयो भने क्षमा माग्नु पर्छ। बंगालमा कसैलाई आफ्नो गोडा लाग्यो भने त्यतिखेर नै क्षमा माग्छन्। यहाँ त एक-अर्कालाई गाली दिन थाल्छन्। चाल-चलन बडो राम्रो हुनु पर्छ। बाबाले धेरै राम्ररी सिकाउनु हुन्छ, तर सम्झदैनन् भने सम्झिइन्छ यिनको रजिस्टर खराब छ। निन्दा गराइरहन्छन् भने पद-भ्रष्ट हुन्छ। जन्म-जन्मान्तरको विकर्मको बोझ त छ नि, हैन? त्यसको सजाय त भोग्नु नै छ। फेरि यहाँ रहेर यदि विकर्म गर्छन् भने त्यसको सय गुणा दण्ड मिल्छ। दण्ड त खानु नै छ। जसरी बाबाले काशी कलवटको बारेमा सम्झाउनु हुन्छ। त्यो हो भक्तिमार्गको, यो ज्ञानमार्गको कुरा हो। एक त विगतको विकर्म छ, दोस्रो फेरि यस समयमा जो गर्छन् त्यसको दण्ड सय गुणा हुन्छ। धेरै कडा सजाय खानु पर्छ। बाबाले त हरेक कुरा सम्झाउनु हुन्छ। कुनै पाप नगर, नष्टोमोहा बन। कति मेहनत छ। यी मम्मा-बाबालाई याद गर्नु छैन। यिनलाई याद गर्नाले जम्मा हुँदैन। यिनमा शिवबाबा आउनु हुन्छ। त्यसैले याद शिवबाबालाई गर्नु छ। यस्तो होइन यिनमा शिवबाबा आउनु हुन्छ, त्यसैले यिनको याद रहोस्। होइन, शिवबाबालाई वहाँ याद गर्नु पर्छ। शिव बाबा अनि स्वीट होम (शान्तिधाम) लाई याद गर्नु पर्छ। जिन्नले (भूत) जस्तै बुद्धिमा याद राख्नु पर्छ— शिवबाबा त्यहाँ रहनु हुन्छ, शिवबाबा यहाँ आएर सुनाउनु हुन्छ, तर हामीले याद त्यहीँ गर्नुछ, यहाँ होइन। बुद्धि टाढा जानु पर्छ, यहाँ होइन। उहाँ शिवबाबा त गइहाल्नुहुन्छ। शिवबाबा यस एकमा नै आउनु हुन्छ। मम्मामा उहाँलाई देख्न सकिदैन। तिमीलाई थाहा छ— यो बाबाको रथ हो तर यिनको चेहरालाई देख्नुहुँदैन बुद्धि त्यहाँ लागि रहोस्। यहाँ बुद्धि रहेमा त्यति आनन्द आउँदैन। यो कुनै यात्रा होइन। यात्राको हद तिम्रो त्यहाँ हुन्छ। यस्तो होइन बाबालाई नै हेर्दै रहनु, किनकि यिनमा शिव छन्। फेरि माथि जाने बानी छुट्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई त्यहाँ याद गर, बुद्धियोग त्यहाँ लगाऊ। कैयौं बुद्धू सम्झन्छन् बाबालाई नै बसेर हेर्ने। ओरे, बुद्धिलाई स्वीट होममा लगाउनु छ। शिवबाबा त सधैं रथमा रहन सक्नुहुन्। यहाँ आएर केवल सेवा गर्नुहुन्छ। सवारी लिएर सेवा गरेर फेरि उत्रिनु हुन्छ। बयल माथि सधैं सवारी हुन सक्दैन। त्यसैले बुद्धि त्यहाँ रहनु पर्छ। बाबा आउनु हुन्छ, मुरली चलाएर गइहाल्नुहुन्छ। यिनको बुद्धि पनि त्यहाँ रहन्छ। बाटो ठीक समाउनु पर्छ। नत्र घरी-घरी पटरीबाट (लिकबाट) खसिन्छ। यो त थोरै समय छ। यसमा शिवबाबा नै हुनु हुन्न भने याद किन गर्ने? मुरली त यिनले पनि सुनाउन सक्छन्, यिनमा कहिले हुनु हुन्छ, कहिले हुनु हुन्न। कहिले विश्राम (रेस्ट) लिनु हुन्छ। तिमी याद त्यहाँ गर। कहिले-कहिले बाबा ख्याल गर्नुहुन्छ— ड्रामा अनुसार कल्प पहिले आजको दिन जो मुरली चलाएको थिएँ त्यही गएर चलाउनेछु। तिमी पनि भन्न सक्छौ— कल्प पहिले बाबाबाट जति वर्सा लिएको थिएँ त्यति नै लिनेछु। शिवबाबाको नाम अवश्य लिनु पर्छ। तर यस्तो कसैलाई पनि आउँदैन। बाबाको याद अवश्य आउँछ। बाबाको नै परिचय दिनु छ। यस्तो होइन, केवल यिनलाई बसेर हेर्नु छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— शिव बाबालाई याद गर, नत्र पाप हुन्छ। निरन्तर बाबालाई याद गर्नुछ, नत्र विकर्म विनाश हुँदैन। ठूलो लक्ष्य छ। सानीमाँको घर कहाँ हो र! यस्तो होइन, भोजनमा पहिले याद गर्नु फेरि खलास, यसै भोजन खान थालौँ। होइन, सारा समय याद गर्नु पर्छ। मेहनत छ। त्यतिकै उच्च पद कहाँ मिल्न सक्छ र! त्यसैले त हेर करौडौँमा ८ रत्न पास हुन्छन्। लक्ष्य बडो भारी छ। विश्वको मालिक बन्नुछ यो त कसैको बुद्धिमा पनि छैन होला। यिनको बुद्धिमा पनि थिएन। अब ख्याल गरिन्छ, ८४ जन्म कसलाई मिल्छ? अवश्य जो पहिले आउँछन्। ती हुन् लक्ष्मी-नारायण। यो हो सबै विचार सागर मन्थन गर्नु पर्ने कुरा। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— हथ कार डे दिल यार डे। ठीक छ, कारोबार

२०७५ कार्तिक ५ सोमबार २२-१०-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 आदिमा रहनु, तर निरन्तर बाबाको यादमा रहनु। यो हो यात्रा। तीर्थमा गएर फेरि फर्किनु छैन। तीर्थ धेरै
 मनुष्यले गर्छन्। अहिले त त्यहाँ पनि गन्दा छ। नत्र तीर्थ स्थानमा कहिले पनि वेश्यालय हुँदैन। अहिले कति
 भ्रष्टाचार छ। अभिभावक त कोही छैन। एकदम गाली दिन थाल्छन्। आज मुख्य मन्त्री छन्, भोलि उनलाई
 निकालिदिन्छन्। मायाका दास बन्छन्। पैसा जम्मा गर्छन्, घर बनाउँछन्, धनको लागि चोरी गर्न थाल्छन्।
 तिमी अहिले स्वर्गमा जानको लागि तयारी गरिरहेका छौ। त्यही याद आउनु पर्छ। धारणा पनि हुनु पर्छ।
 मुरली लेखेर त्यसलाई दोहोर्‍याउनु पर्छ। फुर्सद त धेरै हुन्छ। रातमा त धेरै फुर्सद हुन्छ। रातमा जाग्यौ भने
 बानी पर्छ। जो सच्चा-सच्चा बाबालाई याद गर्नेवाला हुन्छन् उनको आँखा आफैँ खुल्छ। बाबा अनुभव
 बताउनु हुन्छ। कसरी राती आँखा खुल्छ। अहिले त निद्राको लागि अझै पुरुषार्थ गर्छन्। हो, स्थूल काम
 गर्नाले पनि शरीरलाई थकावट हुन्छ। बाबाको रथ पनि हेर, कति पुरानो छ। विचार गर, बाबा पतित
 दुनियाँमा आएर कति मेहनत गर्नुहुन्छ। भक्तिमार्गमा पनि मेहनत गर्थ्यौ, अहिले पनि मेहनत गर्छौ। शरीर
 पनि पतित त दुनियाँ पनि पतित। बाबा भन्नुहुन्छ— म आधा कल्प त धेरै आराम गर्छु, केही पनि ख्याल
 गर्नुपर्दैन। भक्तिमार्गमा धेरै ख्याल गर्नु पर्छ, त्यसैले बाबालाई दयालु भनेर गायन गरिन्छ। ज्ञानका सागर।
 सागर त एउटै हुन्छ। फेरि त्यसको विभाजन हुन्छ। उहाँ बाबाले नै हामीलाई पढाउनु हुन्छ, अरू कसैले
 पढाउन सक्दैन। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको
 रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) कसैको पनि सामना गर्नु हुँदैन, कसैले केही भने पनि नसुने झैं गर्नु छ। सहनशील बन्नु छ।
 सतगुरुको निन्दा गराउनु हुँदैन।
- २) आफ्नो रजिस्टर खराब हुन नदेऊ। भूल भयो भने बाबालाई सुनाएर क्षमा माग। परमधाममा
 याद गर्ने बानी बसाल्नु छ।

वरदानः— किनारा गर्नुको सट्टा स्वयंलाई मिलाएर चलाउने सहनशीलताको अवतार भव

कति बच्चाहरूमा सहनशक्तिको कमी हुन्छ त्यसैले कुनै सानो कुरा भए पनि चेहरा छिट्टै
 बदलिन्छ, फेरि आत्तिएर स्थान बदल्ने कुरा सोच्छन् या जो सँग हैरान भएका छन् उसलाई
 बदलिदिन्छन्, तर आफू भने बदलिंदैनन्, अरूबाट अलग हुन्छन्। त्यसैले स्थान अथवा
 अरूलाई बदल्नुको सट्टा स्वयंलाई बदल, सहनशीलताको अवतार बन। सबैका साथै
 स्वयंलाई मिलाएर चलाउन सिक।

स्लोगनः— परमार्थका आधारमा व्यवहारलाई सिद्ध गर्नु— यही योगीको लक्षण हो।